Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 19ης Μαρτίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Πολιτική ασύλου – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση διεθνούς προστασίας – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Αίτηση διεθνούς προστασίας – Άρθρο 33, παράγραφος 2 – Λόγοι απαραδέκτου – Εθνική ρύθμιση προβλέπουσα το απαράδεκτο αιτήσεως αν ο αιτών αφίχθη στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος από χώρα στην οποία δεν υφίσταται διώξεις ή δεν διατρέχει κίνδυνο σοβαρής βλάβης, ή αν η χώρα αυτή παρέχει επαρκή προστασία – Άρθρο 46 – Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής – Δικαστικός έλεγχος των διοικητικών αποφάσεων όσον αφορά το απαράδεκτο των αιτήσεων διεθνούς προστασίας – Προθεσμία οκτώ ημερών για να αποφανθεί το δικαστήριο – Άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Στην υπόθεση C-564/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών Βουδαπέστης, Ουγγαρία) με απόφαση της 21ης Αυγούστου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 7 Σεπτεμβρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

LH

κατά

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, M. Safjan, L. Bay Larsen και C. Toader, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: I. Illéssy, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Σεπτεμβρίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο LH, εκπροσωπούμενος από τις T. Á. Kovács και B. Pohárnok, ügyvédek,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους M. Z. Fehér και G. Tornyai καθώς και από την M. M. Tátrai, στη συνέχεια από τον M. Z. Fehér και την M. M. Tátrai,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική.

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους T. Henze και R. Kanitz, στη συνέχεια από τον τελευταίο,

– η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους D. Colas και D. Dubois καθώς και από την E. de Moustier,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Κοντού-Durande καθώς και από τους A. Tokár και J. Tomkin,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Δεκεμβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 33 και του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60, και διορθωτικά ΕΕ 2015, L 29, σ. 16, και ΕΕ 2015, L 114, σ. 25), καθώς και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του LH και της Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Υπηρεσίας μεταναστεύσεως και ασύλου, Ουγγαρία) κατόπιν της αποφάσεως της τελευταίας να απορρίψει την αίτησή του για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, χωρίς εξέταση επί της ουσίας, και να διατάξει την απομάκρυνσή του, παράλληλα με απαγόρευση εισόδου και παραμονής διάρκειας δύο ετών.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 11, 12, 18, 43, 44, 50, 56 και 60 της οδηγίας 2013/32 έχουν ως εξής:

«(11) Με σκοπό να διασφαλισθεί η σφαιρική και αποτελεσματική εκτίμηση των αναγκών διεθνούς προστασίας των αιτούντων κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας [(ΕΕ 2011, L 337, σ. 9)], το πλαίσιο της Ένωσης σχετικά με τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης διεθνούς προστασίας ενδείκνυται να στηρίζεται στην έννοια ενιαίας διαδικασίας.

(12) Κύριος στόχος της παρούσας οδηγίας είναι η περαιτέρω ανάπτυξη απαιτήσεων για τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης της διεθνούς προστασίας στα κράτη μέλη ενόψει της δημιουργίας κοινής διαδικασίας ασύλου στην Ένωση.

[…]

(18) Είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων διεθνή προστασία να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων το συντομότερο δυνατό, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

[…]

(43) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξετάζουν όλες τις αιτήσεις επί της ουσίας, δηλαδή να αξιολογούν κατά πόσον ο συγκεκριμένος αιτών μπορεί να θεωρηθεί ως πρόσωπο που δικαιούται διεθνή προστασία κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, εκτός εάν η παρούσα οδηγία προβλέπει άλλως, ιδίως όταν μπορεί να υποτεθεί εύλογα ότι άλλη χώρα θα εξετάσει το θέμα και θα παράσχει επαρκή προστασία […]

(44) Τα κράτη μέλη δεν θα πρέπει να υποχρεωθούν να αξιολογούν μια αίτηση διεθνούς προστασίας επί της ουσίας ούτε όταν ο αιτών, ως εκ της επαρκούς συνδέσεώς του με τρίτη χώρα, όπως ορίζεται από την εθνική νομοθεσία, αναμένεται ευλόγως να αναζητήσει προστασία στην τρίτη αυτή χώρα, και υφίστανται λόγοι για να θεωρηθεί ότι ο αιτών θα τύχει εισδοχής ή επανεισδοχής στην εν λόγω χώρα. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να ενεργήσουν έτσι μόνο αν ο συγκεκριμένος αιτών θα είναι ασφαλής στη συγκεκριμένη τρίτη χώρα. Προς αποφυγή δευτερογενών μετακινήσεων αιτούντων, θα πρέπει να θεσπισθούν κοινές αρχές για τη θεώρηση ή το χαρακτηρισμό τρίτων χωρών ως ασφαλών από τα κράτη μέλη.

[…]

(50) Σύμφωνα με βασική αρχή της ενωσιακής νομοθεσίας, οι αποφάσεις επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας […] πρέπει να επιδέχονται αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου.

[…]

(56) Δεδομένου ότι ο στόχος της παρούσας οδηγίας, δηλαδή η θέσπιση κοινών διαδικασιών για τη χορήγηση και ανάκληση της διεθνούς προστασίας […]

[…]

(60) Η παρούσα οδηγία σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και συνάδει με τις αρχές που αναγνωρίζονται στον Χάρτη. Ειδικότερα, η παρούσα οδηγία σκοπεύει να διασφαλίσει τον πλήρη σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και να προωθήσει την εφαρμογή των άρθρων 1, 4 18, 19, 21, 23, 24 και 47 του Χάρτη και πρέπει να εφαρμοστεί αναλόγως.»

4 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2013/32 προβλέπει τα εξής:

«Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι η θέσπιση κοινών διαδικασιών για τη χορήγηση και ανάκληση της διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95/ΕΕ.»

5 Υπό τον τίτλο «Εγγυήσεις για τους αιτούντες», το άρθρο 12 της οδηγίας 2013/32 ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη, με τις διαδικασίες του κεφαλαίου ΙΙΙ, μεριμνούν ώστε να παρέχονται σε όλους τους αιτούντες οι ακόλουθες εγγυήσεις:

[…]

β) να τους παρέχονται υπηρεσίες διερμηνέα, όταν αυτό είναι απαραίτητο για να εκθέσουν την περίπτωσή τους στις αρμόδιες αρχές […]

γ) να μη στερούνται της ευκαιρίας να επικοινωνούν με [την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (HCR)] ή κάθε άλλη οργάνωση που παρέχει νομικές ή άλλες συμβουλές […]

δ) οι ίδιοι και, εάν απαιτείται, οι νομικοί ή άλλοι σύμβουλοί τους σύμφωνα με το άρθρο 23 παράγραφος 1 να έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 10 παράγραφος 3 στοιχείο β) και στις πληροφορίες που παρέχουν οι εμπειρογνώμονες σύμφωνα με το άρθρο 10 παράγραφος 3 στοιχείο δ), […]

ε) να τους κοινοποιείται σε εύλογο χρόνο η απόφαση της αποφαινόμενης αρχής για την αίτηση. […]

[…]

2. Τα κράτη μέλη, όσον αφορά τις διαδικασίες που προβλέπονται στο κεφάλαιο V, μεριμνούν ώστε όλοι οι αιτούντες να απολαμβάνουν εγγυήσεων ισοδύναμων με εκείνες που απαριθμούνται στην παράγραφο 1 στοιχεία β) έως ε).»

6 Το άρθρο 20, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να παρέχεται, κατόπιν αιτήματος, δωρεάν νομική συνδρομή και εκπροσώπηση στο πλαίσιο των διαδικασιών άσκησης ένδικου μέσου που προβλέπονται στο κεφάλαιο V. […]»

7 Το άρθρο 22 της εν λόγω οδηγίας αναγνωρίζει το δικαίωμα των αιτούντων διεθνή προστασία σε νομική συνδρομή και σε εκπροσώπηση σε όλα τα στάδια της διαδικασίας.

8 Το άρθρο 24 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Αιτούντες που χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων», προβλέπει στην παράγραφο 3 τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη, αφού εκτιμήσουν ότι οι αιτούντες χρήζουν ειδικών διαδικαστικών εγγυήσεων, τους εξασφαλίζουν επαρκή υποστήριξη, ώστε να μπορούν να απολαύουν των δικαιωμάτων και να συμμορφούνται προς τις υποχρεώσεις της παρούσας οδηγίας καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ασύλου.

[…]»

9 Το άρθρο 25 της οδηγίας 2013/32 αφορά τις εγγυήσεις που παρέχονται στους ασυνόδευτους ανηλίκους.

10 Το άρθρο 31 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Διαδικασία εξέτασης», που αποτελεί το πρώτο άρθρο του κεφαλαίου ΙΙΙ της οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Διαδικασίες σε πρώτο βαθμό», προβλέπει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι η διαδικασία εξέτασης ολοκληρώνεται το ταχύτερο δυνατό με την επιφύλαξη κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.»

11 Το άρθρο 33 της ίδιας οδηγίας έχει ως ακολούθως:

«1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31)], τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

α) η διεθνής προστασία έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος·

β) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως πρώτη χώρα ασύλου για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 35·

γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 38·

δ) η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95/ΕΕ· ή

ε) πρόσωπο εξαρτώμενο από τον αιτούντα υποβάλει αίτηση, αφού το πρόσωπο αυτό έχει συναινέσει, σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 2 να αποτελέσει η περίπτωσή του τμήμα αίτησης υποβαλλόμενης για λογαριασμό του και δεν υπάρχουν γεγονότα σχετικά με την κατάσταση του προσώπου αυτού τα οποία να δικαιολογούν την υποβολή χωριστής αίτησης.»

12 Το άρθρο 35 της οδηγίας 2013/32 έχει ως εξής:

«Μια χώρα μπορεί να θεωρηθεί ως πρώτη χώρα ασύλου για ένα συγκεκριμένο αιτούντα εάν:

α) έχει αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας από τη χώρα αυτή και απολαύει ακόμη της σχετικής προστασίας· ή

β) απολαύει άλλης επαρκούς προστασίας στην εν λόγω χώρα, επωφελούμενος μεταξύ άλλων από την αρχή της μη επαναπροώθησης,

με την προϋπόθεση ότι θα γίνει εκ νέου δεκτός στη χώρα αυτή.

Κατά την εφαρμογή της έννοιας της πρώτης χώρας ασύλου στη συγκεκριμένη περίπτωση του αιτούντος, τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν υπόψη τους το άρθρο 38 παράγραφος 1. Δίδεται στον αιτούντα η δυνατότητα να αμφισβητήσει την εφαρμογή της έννοιας της πρώτης χώρας ασύλου στη συγκεκριμένη περίπτωσή του.»

13 Το άρθρο 38 της οδηγίας αυτής έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών μόνο εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι η μεταχείριση του αιτούντος διεθνή προστασία στην οικεία τρίτη χώρα θα πληροί τα εξής κριτήρια:

α) δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων·

β) δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95/ΕΕ·

γ) τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη [Σύμβαση περί του καθεστώτος των προσφύγων, που υπογράφηκε στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954)], όπως συμπληρώθηκε με το πρωτόκολλο για το καθεστώς των προσφύγων που συνήφθη στη Νέα Υόρκη στις 31 Ιανουαρίου 1967 και τέθηκε σε ισχύ στις 4 Οκτωβρίου 1967 (στο εξής: Σύμβαση της Γενεύης)]·

δ) τηρείται η απαγόρευση της απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο· και

ε) υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης.

2. Η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, περιλαμβανομένων:

α) των κανόνων που απαιτούν σύνδεσμο μεταξύ του αιτούντος και της οικείας τρίτης χώρας, βάσει [του οποίου] θα ήταν εύλογο για τον αιτούντα να μεταβεί στη συγκεκριμένη χώρα·

β) των κανόνων σχετικά με τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας μπορεί να εφαρμοσθεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο αιτούντα. Η μεθοδολογία αυτή περιλαμβάνει μια εξατομικευμένη εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας για συγκεκριμένο αιτούντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς·

γ) των κανόνων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο αιτούντα και οι οποίοι επιτρέπουν, τουλάχιστον, στον αιτούντα να προσβάλλει την εφαρμογή της εννοίας της ασφαλούς τρίτης χώρας επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται. Ο αιτών έχει επίσης τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και της τρίτης χώρας σύμφωνα με το στοιχείο α).

3. Κατά την εφαρμογή απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, τα κράτη μέλη:

α) ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα· και

β) του χορηγούν έγγραφο με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας, στη γλώσσα της χώρας αυτής, ότι η αίτηση δεν έχει εξετασθεί επί της ουσίας.

4. Όταν η τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε αυτός να έχει πρόσβαση σε διαδικασία σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που περιγράφονται στο κεφάλαιο ΙΙ.

5. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν περιοδικώς την Επιτροπή σχετικά με τις χώρες έναντι των οποίων εφαρμόζεται η αρχή αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου.»

14 Κατά το άρθρο 46, παράγραφοι 1, 3, 4 και 10, της οδηγίας 2013/32:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των ακόλουθων αποφάσεων:

α) απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, περιλαμβανομένων των αποφάσεων:

[…]
ii) με τις οποίες η αίτηση κρίνεται ως απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2,

[…]

3. Προκειμένου να τηρούν τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 1, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε η πραγματική προσφυγή να εξασφαλίζει πλήρη και ex nunc εξέταση τόσο των πραγματικών όσο και των νομικών ζητημάτων, ιδίως, κατά περίπτωση, εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ, τουλάχιστον κατά τις διαδικασίες άσκησης ένδικου μέσου ενώπιον πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

4. Τα κράτη μέλη ορίζουν εύλογες προθεσμίες και θεσπίζουν τις λοιπές απαιτούμενες διατάξεις για την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής από τον αιτούντα σύμφωνα με την παράγραφο 1. […]

[…]

10. Τα κράτη μέλη μπορούν να ορίζουν προθεσμίες για την εξέταση της απόφασης της αποφαινόμενης αρχής από το δικαστήριο σύμφωνα με την παράγραφο 1.»

Το ουγγρικό δίκαιο

15 Το άρθρο XIV, παράγραφος 4, του Magyarország Alaptörvénye (Θεμελιώδους Νόμου της Ουγγαρίας), όπως τροποποιήθηκε στις 29 Ιουνίου 2018, προβλέπει τα ακόλουθα:

«Στην περίπτωση που ούτε η χώρα καταγωγής ούτε άλλες χώρες παρέχουν προστασία, η Ουγγαρία χορηγεί δικαίωμα ασύλου, κατόπιν υποβολής αιτήσεως, στα πρόσωπα που δεν έχουν την ουγγρική ιθαγένεια και τα οποία, στη χώρα της οποίας είναι υπήκοοι ή στη χώρα συνήθους διαμονής τους, υφίστανται διώξεις ή ευλόγως φοβούνται ότι θα υποστούν διώξεις λόγω φυλής, ιθαγένειας, ιδιότητας μέλους συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας ή θρησκευτικών ή πολιτικών πεποιθήσεων. Πρόσωπο που δεν έχει την ουγγρική ιθαγένεια και εισήλθε στο έδαφος της Ουγγαρίας από χώρα στην οποία δεν ήταν εκτεθειμένο σε διώξεις ή σε άμεσο κίνδυνο διώξεως δεν δικαιούται ασύλου.»

16 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (νόμου αριθ. LXXX του 2007 περί του δικαιώματος ασύλου), όπως ισχύει από 1ης Ιουλίου 2018 (στο εξής: νόμος περί δικαιώματος ασύλου), έχει ως εξής:

«Η Ουγγαρία χορηγεί το καθεστώς πρόσφυγα στον αλλοδαπό που πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου XIV, παράγραφος 4, πρώτη περίοδος, του Θεμελιώδους Νόμου της Ουγγαρίας.»

17 Το άρθρο 12, παράγραφος 1, του νόμου περί δικαιώματος ασύλου έχει ως ακολούθως:

«Η Ουγγαρία χορηγεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας στον αλλοδαπό ο οποίος δεν πληροί τις προϋποθέσεις για να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας αλλά διατρέχει κίνδυνο σοβαρής βλάβης σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής του και δεν μπορεί ή, φοβούμενος αυτόν τον κίνδυνο, δεν επιθυμεί να ζητήσει προστασία από τη χώρα καταγωγής του.»

18 Το άρθρο 51, παράγραφος 2, του εν λόγω νόμου ορίζει τα εξής:

«Η αίτηση είναι απαράδεκτη αν

[…]

e) υπάρχει τρίτη χώρα η οποία μπορεί να θεωρηθεί ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα·

f) ο αιτών αφίχθη στην Ουγγαρία από χώρα στην οποία δεν υφίσταται διώξεις κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, ή δεν διατρέχει κίνδυνο σοβαρής βλάβης κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 1, ή στην οποία είναι κατοχυρωμένο ένα κατάλληλο επίπεδο προστασίας.»

19 Κατά το άρθρο 53, παράγραφοι 2 και 4, του νόμου περί δικαιώματος ασύλου, κατά της απορρίψεως αιτήσεως ασύλου ως απαράδεκτης από την εθνική αρχή ασύλου μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον δικαστηρίου, το οποίο οφείλει να αποφανθεί εντός οκτώ ημερών από την παραλαβή του δικογράφου της προσφυγής.

20 Με το άρθρο 2 του κυβερνητικού διατάγματος 191/2015, της 21ης Ιουλίου 2015, καταρτίστηκε κατάλογος χωρών που θεωρούνται ως ασφαλείς τρίτες χώρες. Ο κατάλογος αυτός περιλαμβάνει τα κράτη μέλη και τα υποψήφια για προσχώρηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση κράτη, μεταξύ των οποίων και τη Δημοκρατία της Σερβίας.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

21 Ο προσφεύγων της κύριας δίκης είναι Σύριος υπήκοος κουρδικής καταγωγής, που αφίχθη στην Ουγγαρία σε ζώνη διελεύσεως. Στις 19 Ιουλίου 2018 υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας στην Υπηρεσία μεταναστεύσεως και ασύλου. Προς στήριξη της αιτήσεώς του, προέβαλε ότι, ήδη πριν από τον πόλεμο, ήθελε να ζήσει στην Ευρώπη, για να παρακολουθήσει εκεί σπουδές αρχαιολογίας.

22 Η Υπηρεσία μεταναστεύσεως και ασύλου απέρριψε την εν λόγω αίτηση ως απαράδεκτη, βάσει του άρθρου 51, παράγραφος 2, στοιχείο f, του νόμου περί δικαιώματος ασύλου, χωρίς να προβεί, ως εκ τούτου, σε εξέταση επί της ουσίας, διαπίστωσε δε ότι δεν είχε εφαρμογή στον προσφεύγοντα της κύριας δίκης η αρχή της μη επαναπροωθήσεως. Ως εκ τούτου, η Υπηρεσία μεταναστεύσεως και ασύλου, αφενός, εξέδωσε απόφαση περί επιστροφής σε βάρος του προσφεύγοντος της κύριας δίκης υποχρεώνοντάς τον να εγκαταλείψει το έδαφος της Ένωσης και να επιστρέψει στη Σερβία και, αφετέρου, διέταξε τη λήψη μέτρου απομακρύνσεως προς εκτέλεση της αποφάσεως αυτής. Παράλληλα με την απόφασή της, η ως άνω Υπηρεσία επέβαλε επίσης απαγόρευση εισόδου και παραμονής διάρκειας δύο ετών.

23 Ο προσφεύγων της κύριας δίκης προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

24 Το αιτούν δικαστήριο, εκτιμώντας ότι η απαρίθμηση των λόγων απαραδέκτου που εκτίθενται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 είναι εξαντλητική και ότι το άρθρο 51, παράγραφος 2, στοιχείο f, του νόμου περί δικαιώματος ασύλου δεν μπορεί, εκ του περιεχομένου του, να αντιστοιχεί σε κανέναν από τους λόγους απαραδέκτου που απαριθμούνται στο εν λόγω άρθρο 33, παράγραφος 2, διερωτάται μήπως η εθνική ρύθμιση εισήγαγε έναν νέο λόγο απαραδέκτου αντίθετο προς το δίκαιο της Ένωσης.

25 Εξάλλου, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει ότι το άρθρο 53, παράγραφος 4, του νόμου περί δικαιώματος ασύλου επιβάλλει στο δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως που απορρίπτει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη να αποφανθεί εντός προθεσμίας οκτώ ημερών από της παραλαβής του δικογράφου της προσφυγής. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ωστόσο ότι, λαμβανομένων υπόψη των ατομικών περιστάσεων και των ιδιαιτεροτήτων της υπό κρίση υποθέσεως, η προθεσμία αυτή μπορεί να αποδειχθεί ανεπαρκής για τη συλλογή αποδείξεων και τον προσδιορισμό του πραγματικού πλαισίου και, ως εκ τούτου, για την έκδοση δεόντως αιτιολογημένης δικαστικής αποφάσεως. Συνακόλουθα, το δικαστήριο αυτό διερωτάται επί της συμφωνίας της επίμαχης εθνικής ρυθμίσεως με το άρθρο 31, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 και το άρθρο 47 του Χάρτη.

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών Βουδαπέστης, Ουγγαρία) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Δύνανται οι αφορώσες τις απαράδεκτες αιτήσεις διατάξεις του άρθρου 33 της οδηγίας 2013/32 […] να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε ρύθμιση κράτους μέλους ορίζουσα ότι αίτηση στο πλαίσιο διαδικασίας ασύλου είναι απαράδεκτη όταν ο αιτών αφίχθη στο εν λόγω κράτος μέλος, την Ουγγαρία, από χώρα στην οποία δεν υφίσταται διώξεις ή δεν διατρέχει κίνδυνο σοβαρής βλάβης ή στην οποία είναι κατοχυρωμένο ένα κατάλληλο επίπεδο προστασίας;

2) Δύνανται το άρθρο 47 του [Χάρτη] και το άρθρο 31 της οδηγίας [2013/32] –λαμβανομένων υπόψη επίσης των διατάξεων των άρθρων 6 και 13 της [Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στο Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950]– να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ρύθμιση κράτους μέλους συνάδει με τις διατάξεις αυτές όταν προβλέπει επιτακτική προθεσμία οκτώ ημερών για την ένδικη διαδικασία επί διοικητικών διαφορών όσον αφορά τις αιτήσεις που έχουν κριθεί απαράδεκτες στο πλαίσιο των διαδικασιών ασύλου;»

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

27 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε να εκδικασθεί η υπό κρίση υπόθεση με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία του άρθρου 23α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στις 19 Σεπτεμβρίου 2018 το πρώτο τμήμα, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, αποφάσισε να μη δεχθεί το αίτημα αυτό.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

28 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 33 της οδηγίας 2013/32 αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση που επιτρέπει την απόρριψη αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης με την αιτιολογία ότι ο αιτών αφίχθη στο έδαφος του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους από κράτος στο οποίο δεν εκτίθεται σε διώξεις ή σε κίνδυνο σοβαρής βλάβης ή εντός του οποίου εξασφαλίζεται κατάλληλο επίπεδο προστασίας.

29 Κατά το άρθρο 33, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32, πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 604/2013, τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95 όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του άρθρου αυτού. Συναφώς, το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 απαριθμεί εξαντλητικώς τις περιπτώσεις στις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη (απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C--297/17, C--318/17, C--319/17 και C--438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 76).

30 Ο εξαντλητικός χαρακτήρας της απαρίθμησης στο άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 στηρίζεται τόσο στο γράμμα του άρθρου αυτού, ιδίως, στον όρο «μόνο» που προηγείται της απαρίθμησης των λόγων απαραδέκτου, όσο και στον σκοπό του, που συνίσταται, ακριβώς, όπως έχει διαπιστώσει το Δικαστήριο, στον μετριασμό της υποχρεώσεως του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο να εξετάσει αίτηση διεθνούς προστασίας ορίζοντας τις περιπτώσεις κατά τις οποίες τέτοιου είδους αίτηση λογίζεται ως απαράδεκτη (πρβλ. απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Mirza, C--695/15 PPU, EU:C:2016:188, σκέψη 43).

31 Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά εφαρμογή ενός των λόγων απαραδέκτου που προβλέπονται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32.

32 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως επιβεβαίωσε η Ουγγρική Κυβέρνηση κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση καλύπτει δύο διαφορετικές περιπτώσεις επιφέρουσες το απαράδεκτο της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, ήτοι, αφενός, την περίπτωση κατά την οποία ο αιτών αφίχθη στην Ουγγαρία μέσω κράτους στο οποίο δεν εκτίθεται σε διώξεις ή σε κίνδυνο σοβαρής βλάβης και, αφετέρου, εκείνη κατά την οποία ο αιτών αφίχθη στο εν λόγω κράτος μέλος μέσω κράτους στο οποίο εξασφαλίζεται κατάλληλο επίπεδο προστασίας.

33 Λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου τόσο της ως άνω κανονιστικής ρυθμίσεως όσο και του άρθρου 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, αποκλείεται εξαρχής η δυνατότητα να συνιστούν οι προβλεπόμενοι από την εν λόγω κανονιστική ρύθμιση λόγοι απαραδέκτου εφαρμογή εκείνων που προβλέπονται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχεία α′, δ′ και ε′, της οδηγίας αυτής, καθόσον είναι δυνατόν να ληφθούν υπόψη συναφώς μόνον οι αφορώντες την πρώτη χώρα ασύλου και την ασφαλή τρίτη χώρα λόγοι απαραδέκτου, που εκτίθενται, αντιστοίχως, στα σημεία β′ και γ′ του άρθρου 33, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας.

34 Στο πλαίσιο αυτό, η Ουγγρική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση αποσκοπεί στη συμπλήρωση του εθνικού συστήματος που είχε θεσπιστεί για την εφαρμογή του αφορώντος την ασφαλή τρίτη χώρα λόγου απαραδέκτου, ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, της οδηγίας 2013/32.

35 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη διάταξη αυτή, τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρούν απαράδεκτη μια αίτηση διεθνούς προστασίας όταν χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 38 της εν λόγω οδηγίας.

36 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 42 έως 45 των προτάσεών του, από το άρθρο 38 της οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι η εφαρμογή της έννοιας της «ασφαλούς τρίτης χώρας», για τους σκοπούς του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, της οδηγίας αυτής, εξαρτάται από την τήρηση των προϋποθέσεων που προβλέπονται στις παραγράφους 1 έως 4 του εν λόγω άρθρου 38.

37 Ειδικότερα, κατά πρώτον, το άρθρο 38, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32 απαιτεί να κρίνουν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών ότι η εμπλεκόμενη τρίτη χώρα σέβεται τις αρχές που αναφέρονται ρητώς στη διάταξη αυτή, ήτοι, πρώτον, ότι, όσον αφορά τον αιτούντα διεθνή προστασία, δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία του λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, ιδιότητας μέλους συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας ή πολιτικών πεποιθήσεων, δεύτερον, ότι, όσον αφορά τον αιτούντα, δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95, τρίτον, ότι τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, τέταρτον, ότι τηρείται η απαγόρευση της απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, και, πέμπτον, ότι υπάρχει η δυνατότητα ο αιτών διεθνή προστασία να ζητήσει την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα καθώς και η δυνατότητα, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης.

38 Κατά δεύτερον, το άρθρο 38, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 προβλέπει ότι η εφαρμογή της έννοιας της «ασφαλούς τρίτης χώρας» υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, περιλαμβανομένων, πρώτον, εκείνων που απαιτούν τέτοιο σύνδεσμο μεταξύ του αιτούντος διεθνή προστασία και της οικείας τρίτης χώρας ώστε να είναι εύλογη για τον εν λόγω αιτούντα η επιστροφή στη συγκεκριμένη χώρα, δεύτερον, εκείνων που προβλέπουν τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της «ασφαλούς τρίτης χώρας» μπορεί να εφαρμοσθεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο αιτούντα διεθνή προστασία, ενώ η μεθοδολογία αυτή θα πρέπει, εξάλλου να περιλαμβάνει εξατομικευμένη εξέταση του ασφαλούς

χαρακτήρα της χώρας για τον εν λόγω αιτούντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς, και, τρίτον, εκείνων, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο αιτούντα διεθνή προστασία και οι οποίοι επιτρέπουν, στο πλαίσιο αυτό, στον εν λόγω αιτούντα να προσβάλει τόσο την εφαρμογή της έννοιας της «ασφαλούς τρίτης χώρας» σε σχέση με την προσωπική του κατάσταση όσο και την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του ιδίου και της χώρας αυτής.

39 Κατά τρίτον, το άρθρο 38, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας 2013/32 επιβάλλει στα κράτη μέλη που εκτελούν απόφαση στηριζόμενη αποκλειστικά στην έννοια της «ασφαλούς τρίτης χώρας» να ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα διεθνή προστασία και να του χορηγούν έγγραφο με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας, στη γλώσσα της χώρας αυτής, ότι η αίτηση δεν έχει εξετασθεί επί της ουσίας, καθώς και να μεριμνούν ώστε ο αιτών να έχει πρόσβαση σε διαδικασία σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που περιγράφονται στο κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας αυτής όταν η τρίτη χώρα δεν του επιτρέπει να εισέλθει στο έδαφός της.

40 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι προϋποθέσεις τις οποίες προβλέπει το άρθρο 38 της οδηγίας 2013/32 είναι σωρευτικές (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 121), με αποτέλεσμα να μην είναι δυνατή η εφαρμογή του προβλεπόμενου στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας αυτής λόγου απαραδέκτου εφόσον δεν συντρέχει κάποια από τις εν λόγω προϋποθέσεις.

41 Επομένως, εθνική ρύθμιση συνεπαγόμενη το απαράδεκτο αιτήσεως διεθνούς προστασίας μπορεί να συνιστά εφαρμογή του προβλεπόμενου στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας αυτής λόγου απαραδέκτου μόνον εφόσον πληροί όλες τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 38 της οδηγίας 2013/32.

42 Εν προκειμένω, όσον αφορά, πρώτον, την προϋπόθεση του άρθρου 38, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32, λαμβανομένου υπόψη του ίδιου του γράμματος της επίμαχης στην κύρια δίκη εθνικής ρύθμισης, προκύπτει, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, ότι η εφαρμογή του λόγου απαραδέκτου που στηρίζεται στην πρώτη περίπτωση την οποία αφορά η ως άνω ρύθμιση εξαρτάται αποκλειστικά από την τήρηση, στην οικεία τρίτη χώρα, μέρους μόνον των αρχών που παρατίθενται στο άρθρο 38, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, δεδομένου ότι ελλείπει, ιδίως, η απαίτηση τηρήσεως στη χώρα αυτή της αρχής της μη επαναπροωθήσεως. Ως εκ τούτου, δεν πληρούται η προϋπόθεση που προβλέπεται στο άρθρο 38, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας.

43 Όσον αφορά τον λόγο απαραδέκτου που στηρίζεται στη δεύτερη περίπτωση την οποία αφορά η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση, το αιτούν δικαστήριο δεν παρέσχε καμία ένδειξη περί του περιεχομένου του «κατάλληλου επιπέδου προστασίας» που απαιτεί η εν λόγω ρύθμιση και, ιδίως, περί του αν το επίπεδο αυτό προστασίας περιλαμβάνει την τήρηση, στην εμπλεκόμενη τρίτη χώρα, όλων των αρχών που εκτίθενται στο άρθρο 38, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32. Εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν όντως αυτό συμβαίνει.

44 Όσον αφορά, δεύτερον, τις προϋποθέσεις που παρατίθενται στο άρθρο 38, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 και, ιδίως, εκείνη που αφορά την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του αιτούντος διεθνή προστασία και της οικείας τρίτης χώρας, ο σύνδεσμος τον οποίο προβλέπει η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση μεταξύ ενός τέτοιου αιτούντος και της οικείας τρίτης χώρας στηρίζεται στην απλή διέλευση του εν λόγω αιτούντος από το έδαφος της χώρας αυτής.

45 Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν μια τέτοια διέλευση μπορεί να συνιστά «σύνδεσμο», κατά την έννοια του άρθρου 38, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32.

46 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 44 και το άρθρο 38, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32, ο σύνδεσμος που πρέπει να υφίσταται μεταξύ του αιτούντος διεθνή προστασία και της οικείας τρίτης χώρας, για τους σκοπούς εφαρμογής του λόγου απαραδέκτου τον οποίο προβλέπει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, της οδηγίας αυτής, πρέπει να είναι επαρκής ώστε να θεωρείται εύλογη η επιστροφή του αιτούντος στην εν λόγω χώρα.

47 Η περίσταση, όμως, ότι αιτών διεθνή προστασία διήλθε από το έδαφος τρίτης χώρας δεν μπορεί να αποτελεί, αφεαυτής, βάσιμο λόγο για να θεωρηθεί ότι ο ως άνω αιτών ευλόγως θα μπορούσε να επιστρέψει στη χώρα αυτή.

48 Εξάλλου, όπως προκύπτει από το άρθρο 38, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, τα κράτη μέλη πρέπει να θεσπίζουν κανόνες προβλέποντες όχι μόνον την ύπαρξη «συνδέσμου», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, αλλά και τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθείται για την εξατομικευμένη εκτίμηση, σε συνάρτηση με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της περίπτωσης του αιτούντος διεθνή προστασία, του κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα πληροί τις προϋποθέσεις για να θεωρηθεί ασφαλής για τον συγκεκριμένο αιτούντα, καθώς και τη δυνατότητα του εν λόγω αιτούντος να αμφισβητήσει την ύπαρξη ενός τέτοιου συνδέσμου.

49 Όπως επισήμανε όμως ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 53 των προτάσεών του, η υποχρέωση την οποία επιβάλλει ο νομοθέτης της Ένωσης στα κράτη μέλη, για τους σκοπούς εφαρμογής της έννοιας της «ασφαλούς τρίτης χώρας», να ορίζουν τέτοιους κανόνες δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί αν η απλή διέλευση του αιτούντος διεθνή προστασία από την οικεία τρίτη χώρα συνιστούσε επαρκή ή κρίσιμο για τον σκοπό αυτόν σύνδεσμο. Πράγματι, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, οι εν λόγω κανόνες, όπως και η εξατομικευμένη εξέταση και η δυνατότητα του εν λόγω αιτούντος να αμφισβητήσει την ύπαρξη του συνδέσμου τον οποίο οι ως άνω κανόνες πρέπει προβλέπουν ρητώς, δεν θα είχαν καμία χρησιμότητα.

50 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η διέλευση του αιτούντος διεθνή προστασία από την οικεία τρίτη χώρα δεν μπορεί να αποτελεί «σύνδεσμο», κατά την έννοια του άρθρου 38, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32.

51 Κατά συνέπεια, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση πληροί την προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 38, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32, εφόσον δεν πληρούται η προϋπόθεση σχετικά με την ύπαρξη συνδέσμου, όπως ορίζεται στο άρθρο 38, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας αυτής, η εν λόγω εθνική ρύθμιση δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να αποτελεί εφαρμογή του προβλεπόμενου στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, της εν λόγω οδηγίας λόγου απαραδέκτου σχετικά με την ασφαλή τρίτη χώρα.

52 Τέλος, μια τέτοια εθνική ρύθμιση δεν μπορεί να αποτελεί ούτε εφαρμογή του λόγου απαραδέκτου σχετικά με την πρώτη χώρα ασύλου, που προβλέπεται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας 2013/32.

53 Πράγματι, αρκεί να σημειωθεί ότι, κατά το ίδιο το γράμμα του άρθρου 35, πρώτο εδάφιο, στοιχεία α′ και β′, της οδηγίας 2013/32, μια χώρα μπορεί να θεωρηθεί ως πρώτη χώρα ασύλου για έναν συγκεκριμένο αιτούντα διεθνή προστασία μόνον αν, αντιστοίχως, ο αιτών έχει αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας από τη χώρα αυτή και απολαύει ακόμη της σχετικής προστασίας ή απολαύει άλλης επαρκούς προστασίας στην εν λόγω χώρα, επωφελούμενος μεταξύ άλλων από την αρχή της μη επαναπροώθησης, με την προϋπόθεση ότι θα γίνει εκ νέου δεκτός στη χώρα αυτή.

54 Από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία προκύπτει όμως ότι η εφαρμογή του λόγου απαραδέκτου που προβλέπεται από την επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση δεν εξαρτάται από τη χορήγηση στον αιτούντα διεθνή προστασία, εντός της οικείας χώρας, του καθεστώτος πρόσφυγα ή επαρκούς προστασίας για άλλο λόγο, έτσι ώστε να καθίσταται περιττή η εξέταση της ανάγκης προστασίας εντός της Ένωσης.

55 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι θέτει σε εφαρμογή κάποιον από τους λόγους απαραδέκτου τους οποίους προβλέπει το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32.

56 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 33 της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την απόρριψη αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης με την αιτιολογία ότι ο αιτών αφίχθη στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους από κράτος στο οποίο δεν εκτίθεται σε διώξεις ή σε κίνδυνο σοβαρής βλάβης, ή εντός του οποίου εξασφαλίζεται κατάλληλο επίπεδο προστασίας.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

57 Εισαγωγικώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, καίτοι το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, όπως αυτό έχει διατυπωθεί από το αιτούν δικαστήριο, αφορά την ερμηνεία του άρθρου 31 της οδηγίας 2013/32, σχετικά με τη διοικητική διαδικασία εξετάσεως των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, το ως άνω ερώτημα αφορά στην πραγματικότητα τη θέση σε εφαρμογή του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής το οποίο προβλέπει το άρθρο 46 της οδηγίας αυτής. Κατά συνέπεια, πρέπει να ερμηνευθεί η τελευταία αυτή διάταξη, ειδικότερα η παράγραφος 3, προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο.

58 Ως εκ τούτου, με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση τάσσουσα στο δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης προθεσμία οκτώ ημερών για να αποφανθεί.

59 Το άρθρο 46, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32 επιβάλλει στα κράτη μέλη να διασφαλίζουν το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των αποφάσεων περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας, περιλαμβανομένων των αποφάσεων με τις οποίες η αίτηση κρίνεται ως προδήλως απαράδεκτη ή αβάσιμη.

60 Η ως άνω επιβαλλόμενη στα κράτη μέλη υποχρέωση περί προβλέψεως τέτοιου δικαιώματος προσφυγής αντιστοιχεί στο δικαίωμα που κατοχυρώνεται με το άρθρο 47 του Χάρτη, το οποίο φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου» και κατά το οποίο κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Ως εκ τούτου, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της προσφυγής του άρθρου 46 της οδηγίας 2013/32 πρέπει να καθορίζονται τηρουμένου του άρθρου 47 του Χάρτη, το οποίο αποτελεί επιβεβαίωση της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

62 Όσον αφορά, ιδίως, την προθεσμία εκδόσεως αποφάσεως, πρέπει να σημειωθεί ότι η οδηγία 2013/32 όχι μόνο δεν προβλέπει εναρμονισμένους κανόνες στον τομέα των προθεσμιών προς έκδοση αποφάσεως, αλλά εξουσιοδοτεί μάλιστα, με το άρθρο 46, παράγραφος 10, τα κράτη μέλη να ορίσουν τέτοιες προθεσμίες (σημερινή απόφαση Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, σκέψη 25).

63 Εξάλλου, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ελλείψει σχετικών κανόνων της Ένωσης, εναπόκειται στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους να θεσπίσει τους δικονομικούς κανόνες των ενδίκων βοηθημάτων που αποσκοπούν στη διασφάλιση των δικαιωμάτων των υποκειμένων δικαίου, δυνάμει της αρχής της δικονομικής αυτονομίας, υπό τον όρο, ωστόσο, ότι

οι κανόνες αυτοί δεν είναι λιγότερο ευμενείς από τους διέποντες παρόμοιες καταστάσεις που υπόκεινται στο εσωτερικό δίκαιο (αρχή της ισοδυναμίας) και δεν καθιστούν πρακτικώς αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που απονέμει το δίκαιο της Ένωσης (αρχή της αποτελεσματικότητας) (σημερινή απόφαση Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C--406/18, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

64 Όσον αφορά την τήρηση της προϋποθέσεως σχετικά με την αρχή της ισοδυναμίας προκειμένου περί προθεσμίας για την έκδοση δικαστικής αποφάσεως όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, πρέπει να σημειωθεί, υπό την επιφύλαξη συγκεκριμένων εξακριβώσεων στις οποίες εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να προβεί, ότι από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία δεν προκύπτει, ούτε άλλωστε υποστηρίχθηκε, ότι παρεμφερείς περιπτώσεις διέπονται από εθνικούς διαδικαστικούς κανόνες ευνοϊκότερους από εκείνους οι οποίοι προβλέπονται για την εφαρμογή της οδηγίας 2013/32 και εφαρμόζονται στην κύρια δίκη (πρβλ. σημερινή απόφαση Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C--406/18, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

65 Όσον αφορά την τήρηση της αρχής της αποτελεσματικότητας, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 καθορίζει το περιεχόμενο του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής, διευκρινίζοντας ότι τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από την οδηγία αυτή οφείλουν να μεριμνούν ώστε το δικαστήριο ενώπιον του οποίου προσβάλλεται απόφαση σχετική με αίτηση διεθνούς προστασίας να πραγματοποιεί «πλήρη και ex nunc εξέταση τόσο των πραγματικών όσο και των νομικών ζητημάτων, ιδίως, κατά περίπτωση, εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία [2011/95]» (σημερινή απόφαση Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C--406/18, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

66 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, ακόμη και σε περίπτωση προσφυγής κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται μιας τέτοιας προσφυγής υποχρεούται να προβεί στην πλήρη και ex nunc εξέταση περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32.

67 Πράγματι, όπως έχει διαπιστώσει το Δικαστήριο, η έκφραση «κατά περίπτωση», που περιλαμβάνεται στο χωρίο «ιδίως, κατά περίπτωση, εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία [2011/95]», καθιστά πρόδηλο ότι η πλήρης και ex nunc εξέταση στην οποία πρέπει να προβεί ο δικαστής δεν απαιτείται κατ' ανάγκη να αφορά την επί της ουσίας εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας και ότι μπορεί, συνεπώς, να αφορά το παραδεκτό της αίτησης διεθνούς προστασίας, εφόσον το εθνικό δίκαιο επιτρέπει κάτι τέτοιο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 (απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C--585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 115).

68 Εξάλλου, όσον αφορά, ειδικότερα, προσφυγή κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης για λόγους απαραδέκτου σχετικούς με την πρώτη χώρα ασύλου ή την ασφαλή τρίτη χώρα, περί των οποίων γίνεται λόγος, αντιστοίχως, στα σημεία β' και γ' του άρθρου 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, στο πλαίσιο της πλήρους και επικαιροποιημένης εξετάσεως στην οποία οφείλει να προβεί το επιλαμβανόμενο μιας τέτοιας προσφυγής δικαστήριο, το δικαστήριο αυτό υποχρεούται, ιδίως, να εξακριβώσει αν ο αιτών διεθνή προστασία απολαύει επαρκούς προστασίας εντός τρίτης χώρας ή αν τρίτη χώρα μπορεί να θεωρηθεί ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα.

69 Προκειμένου να προβεί στην εξακρίβωση αυτή, το ως άνω δικαστήριο πρέπει να ελέγξει αναλυτικά αν πληρούται καθεμία από τις σωρευτικές προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η εφαρμογή τέτοιων λόγων απαραδέκτου, όπως οι προϋποθέσεις που προβλέπονται, προκειμένου περί του σχετικού με την πρώτη χώρα ασύλου λόγου, στο άρθρο 35 της οδηγίας 2013/32, και, προκειμένου περί του σχετικού με την ασφαλή τρίτη χώρα λόγου, στο άρθρο 38 της οδηγίας αυτής, καλώντας, εφόσον χρειάζεται, την υπεύθυνη για την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας αρχή να προσκομίσει κάθε έγγραφο και κάθε πραγματικό στοιχείο που μπορούν να ασκήσουν επιρροή και να βεβαιωθεί, προτού αποφανθεί,

ότι δόθηκε στον αιτούντα η δυνατότητα να εκθέσει αυτοπροσώπως την άποψή του ως προς το αν εφαρμόζεται στην περίπτωσή του ο λόγος απαραδέκτου (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 121 και 124).

70 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 84 των προτάσεών του, στο πλαίσιο της ένδικης προσφυγής την οποία προβλέπει το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, διασφαλίζονται υπέρ των προσφευγόντων ορισμένα ειδικά δικονομικά δικαιώματα δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, ήτοι το δικαίωμα να τους παρέχονται υπηρεσίες διερμηνέα, η δυνατότητα επικοινωνίας ιδίως με την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (HCR) και η πρόσβαση σε ορισμένες πληροφορίες, δυνάμει του άρθρου 20 της εν λόγω οδηγίας, ήτοι η δυνατότητα δωρεάν νομικής συνδρομής και εκπροσωπήσεως, δυνάμει του άρθρου 22 της ίδιας οδηγίας σχετικά με την πρόσβαση στις υπηρεσίες νομικού συμβούλου, καθώς και δυνάμει των άρθρων 24 και 25 αυτής σχετικά με τα δικαιώματα των προσώπων με ιδιαίτερες ανάγκες και των ασυνόδευτων ανηλίκων.

71 Επιπλέον, αν το δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης κρίνει ότι η ακρόαση του αιτούντος είναι αναγκαία προκειμένου να προβεί, όπως υποχρεούται, σε πλήρη και ex nunc σχετική εξέταση, το δικαστήριο αυτό πρέπει να διοργανώσει μια τέτοια ακρόαση, ο δε αιτών έχει στην περίπτωση αυτή δικαίωμα να του παρασχεθούν, εφόσον απαιτείται, κατά την ακρόασή του από τον δικαστή, υπηρεσίες διερμηνέα για να προβάλει τα επιχειρήματά του (πρβλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 126 και 128).

72 Εν προκειμένω, η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση τάσσει προθεσμία οκτώ ημερών για την έκδοση αποφάσεως επί προσφυγής κατά αποφάσεως απορρίπτουσας αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης. Κατά το αιτούν δικαστήριο, είναι αδύνατον να εκδοθεί απόφαση σχετικά με μια τέτοια προσφυγή εντός οκτώ ημερών από της παραλαβής του δικογράφου της προσφυγής από το δικαστήριο χωρίς παράβαση της απαιτήσεως πλήρους εξέτασης.

73 Συναφώς, μια προθεσμία οκτώ ημερών, καίτοι δεν μπορεί a priori να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να είναι κατάλληλη στις πλέον πρόδηλες περιπτώσεις απαραδέκτου, είναι δυνατόν, υπό ορισμένες περιστάσεις, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 86 και 87 των προτάσεών του, να αποδειχθεί ουσιαστικά ανεπαρκής προκειμένου να έχει το δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως που απορρίπτει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη τη δυνατότητα να εξασφαλίσει τον σεβασμό του συνόλου των δικαιωμάτων που μνημονεύονται στις σκέψεις 65 έως 71 της παρούσας αποφάσεως για καθεμία από τις περιπτώσεις που του υποβάλλονται προς εξέταση και να διασφαλίσει, ως εκ τούτου, το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής των αιτούντων διεθνή προστασία.

74 Ωστόσο, το άρθρο 46, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 προβλέπει την υποχρέωση των κρατών μελών να ορίζουν εύλογες προθεσμίες για την έκδοση σχετικής αποφάσεως.

75 Ως εκ τούτου, όταν η προθεσμία που τάσσεται στο δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης δεν παρέχει τη δυνατότητα εξασφαλίσεως της αποτελεσματικότητας των ουσιαστικών κανόνων και των διαδικαστικών εγγυήσεων που προβλέπει υπέρ του αιτούντος το δίκαιο της Ένωσης, η αρχή της αποτελεσματικότητας του δικαίου της Ένωσης συνεπάγεται την υποχρέωση του δικαστηρίου να μην εφαρμόσει την εθνική ρύθμιση που θεωρεί επιτακτική την προθεσμία αυτή (πρβλ. σημερινή απόφαση Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, σκέψη 34).

76 Εν πάση περιπτώσει, λαμβανομένου υπόψη του γενικού σκοπού μιας όσο το δυνατόν ταχύτερης εξετάσεως των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, περί του οποίου γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας 2013/32, η υποχρέωση του δικαστηρίου να μην εφαρμόσει εθνική ρύθμιση προβλέπουσα προθεσμία για την έκδοση αποφάσεως ασυμβίβαστη προς την αρχή της αποτελεσματικότητας του δικαίου της Ένωσης δεν το απαλλάσσει από κάθε υποχρέωση να ενεργεί

ταχέως, αλλά του επιβάλλει μόνο να θεωρήσει την προθεσμία που του τάσσεται ενδεικτική, το δε εν λόγω δικαστήριο υποχρεούται να αποφανθεί το γρηγορότερο δυνατόν όταν η προθεσμία αυτή δεν μπορεί να τηρηθεί (σημερινή απόφαση Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C--406/18, σκέψεις 35 και 36).

77 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση τάσσουσα στο δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης προθεσμία οκτώ ημερών για να αποφανθεί, εφόσον το δικαστήριο αυτό δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσει εντός της προθεσμίας αυτής την αποτελεσματικότητα των ουσιαστικών κανόνων και των διαδικαστικών εγγυήσεων που αναγνωρίζει υπέρ του αιτούντος το δίκαιο της Ένωσης.

Επί των δικαστικών εξόδων

78 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 33 της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την απόρριψη αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης με την αιτιολογία ότι ο αιτών αφίχθη στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους από κράτος στο οποίο δεν εκτίθεται σε διώξεις ή σε κίνδυνο σοβαρής βλάβης, ή εντός του οποίου εξασφαλίζεται κατάλληλο επίπεδο προστασίας.**

2) **Το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση τάσσουσα στο δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά αποφάσεως περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης προθεσμία οκτώ ημερών για να αποφανθεί, εφόσον το δικαστήριο αυτό δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσει εντός της προθεσμίας αυτής την αποτελεσματικότητα των ουσιαστικών κανόνων και των διαδικαστικών εγγυήσεων που αναγνωρίζει υπέρ του αιτούντος το δίκαιο της Ένωσης.**

(υπογραφές)